

Arrest

nr. 238 525 van 14 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 9 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, diende op 5 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in, in België. De verzoekende partij is toegekomen in België, samen met moeder en broer. Later is ook haar echtgenoot gevolgd, van wie zij beweert feitelijk gescheiden te leven. Verzoekende partij verklaart tevens een relatie te hebben met een Palestijnse asielzoeker van wie zij zwanger zou zijn. De bevalling is voorzien op 15 mei 2020.

De verzoekende partij heeft een beschermingsstatuut verkregen in Griekenland op 6 september 2018 en is in het bezit van een verblijfskaart geldig van 7 september 2018 tot 6 september 2021 voor Griekenland.

Op 3 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming omdat de verzoekende partij

reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij bij aangetekende brief van 16 januari 2020 ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“NIET-ONTVANKELIJK VERZOEK (INTERNATIONALE BESCHERMING IN EEN ANDERE EU LIDSTAAT)

B., N. Nationaal nummer: (...) CG nummer: (...) DVZ nummer: (...)

Asielaanvraag: 05/09/2018 Overdracht CGVS: 17/01/2019

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), op 9 mei 2019 van 11.40 uur tot 13.10 uur en op 10 oktober 2019 van 9.15 uur tot 10.37 uur. U werd daarbij telkens bijgestaan door een tolk die het Koerdisch machtig is. Uw advocaat, meester (...), woonde het eerste onderhoud bij en meester (...), woonde het tweede onderhoud bij.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en van Koerdische afkomst te zijn. U bent op 1 januari 2000 geboren in de stad Aleppo, waar u tot 2013 woonde. Daarna verhuisde u met uw familie naar het dorp Sheikh Al Hadith in Afrin. Op (...) 2017 huwde u met M. M. (O.V. ...) en woonde nadien met hem in de stad Afrin tot uw vertrek uit het land in februari 2018. Samen met uw echtgenoot stak u de grens over naar Turkije en ging naar Griekenland. Daar diende u een verzoek om internationale bescherming in en kreeg u de vluchtelingenstatus op 6 september 2018. Tijdens de asielprocedure verbleef u in een caravan in het opvangkamp van Skaramakas samen met uw echtgenoot, uw ouders, twee broers en het gezin van uw oudste broer. U besloot samen met uw broer D. B. (O.V. ...) uw moeder M. D. (O.V. ...), die al eerder uit Griekenland was vertrokken om gezondheidsredenen, na te reizen naar België. U had toen nog geen beslissing gekregen over uw verzoek om internationale bescherming. U kwam hier aan op 2 september 2018 en diende op 5 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 10 oktober 2019 verklaart u op het CGVS dat u en uw echtgenoot feitelijk gescheiden zijn in mei of juni 2019 en dat u sinds twee maanden een relatie hebt met een Palestijnse verzoeker om internationale bescherming met de naam B. A. A. H. van wie u een kind verwacht.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: een attest van samenstelling van het gezin, een uittreksel van de burgerlijke stand, uw huwelijksakte en huwelijksverklaring, studiebewijzen, medische attesten, foto's van de omstandigheden in Griekenland, de Syrische identiteitskaart van uw vader en het familieboekje.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u de vluchtelingenstatus hebt verkregen in Griekenland op 6/09/2018. Er werd u een verblijfsvergunning uitgereikt, geldig van 7/09/2018 tot 6/09/2021.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u een gebrek aan opvangcapaciteit en onderwijs te hebben ervaren.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van

de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In casu verklaart u in moeilijke omstandigheden te hebben geleefd in Griekenland. Bij terugkeer vreest u er geen goed en veilig leven te kunnen leiden en dat uw ongeboren kind geen goed onderwijs zal genieten.

U klaagt in eerste instantie de slechte opvang- en -huisvestingssituatie in Griekenland aan. Zo verklaart u dat u en uw ex-man een caravan hadden gekocht in het kamp van Sakaramakas waar na verloop van tijd steeds meer van uw familieleden in kwamen wonen, wat tot spanningen leidde met uw ex-man. Hierbij moet worden aangestipt dat u twee à drie maanden na uw aankomst in Griekenland maandelijks een financiële toelage van 150 euro ontving. U stelt dat u bij terugkeer niet meer in het opvangkamp kan wonen en dat er geen organisaties zijn die u kunnen helpen met huisvesting. U baseert zich voor deze uitspraak op wat u van uw vader en broer hoorde die bij organisaties waren gaan aankloppen om uw moeder die met medische problemen kampt, te kunnen huisvesten (CGVS I, p. 12). Uw vrees dat u bij uw terugkeer op straat zou belanden, kan het CGVS enkel als hypothetisch beschouwen aangezien u doorreisde naar België vooraleer uw beslissing af te wachten zonder pogingen te ondernemen om zich blijvend te vestigen in Griekenland.

Naast een gebrek aan huisvesting en sociale hulp, kaart u ook het gebrek aan werk en onderwijs in Griekenland aan. Over de werkgelegenheid zegt u dat er geen werk is en u niet als schoonmaakster wil werken. U wil studeren en een goed werk vinden (CGVS II, p. 10). Over het onderwijs verklaart u dat u wilde verder studeren in Griekenland maar dat u niet naar een gewone school of universiteit kon gaan omdat u meerderjarig bent. U kreeg dit van medewerkers in het kamp te horen (CGVS I, p. 12-13). Dit hoeft echter niet te betekenen dat er geen volwassenenonderwijs in Griekenland bestaat. Daarnaast moet er ook op worden gewezen dat niet alleen leeftijd maar ook andere factoren zoals taalkennis en/of diploma's een rol kunnen spelen bij de toelating tot bepaalde opleidingen. Op dit vlak verschilt uw situatie niet van andere buitenlanders die in Griekenland willen gaan studeren. Anderzijds blijkt uit uw verklaringen wel dat u de mogelijkheid hebt gekregen om tijdens de asielprocedure taalonderwijs te volgen. U stelt dat u gedurende drie maanden Engelse les volgde in het kamp en dat u er evengoed taallessen Grieks had kunnen volgen, maar dat u een voorkeur had voor het Engels omdat de taal internationaal gebruikt wordt en u in Griekenland niet naar de stad ging (CGVS I, p. 11). U kunt dus niet stellen benadeeld te zijn als persoon die de internationale bescherming geniet wat betreft uw toegang tot het onderwijs.

Hetzelfde geldt voor uw ongeboren kind, voor wie u vreest dat hij/zij geen goed onderwijs in Griekenland zal krijgen. U zegt dat er wel onderwijs voor kinderen voorzien wordt, maar dat het niet van goede kwaliteit is en door vrijwilligers werd gegeven (CGVS II, p. 10-11). Tot slot moet nog opgemerkt worden dat het feit dat u geen Griekse lessen besloot te volgen er mogelijk op wijst dat u niet de intentie had om in Griekenland te blijven er een toekomst uit te bouwen. Het laat in ieder geval wel uitschijnen dat u geen moeite deed om werkelijk een toekomst proberen uit te bouwen in Griekenland.

Verder vreest u bij terugkeer geen aanspraak op sociale hulp te kunnen maken, aldus uw verklaringen in het tweede onderhoud. Tijdens het eerste onderhoud had u eerder aangegeven dat u geen weet hebt of internationaal beschermden recht hebben op een toelage van de Griekse overheid. U verklaart dat u daarover nooit informatie hebt ingewonnen (CGVS I, p. 13). U baseert zich voor die uitspraak over het gebrek aan sociale hulp op de ervaringen van uw familieleden. Zo geeft u aan dat uw broer met zijn gezin na de beslissing uit zijn woning gezet werd en naar hier kwam en dat uw vader die een verblijfsvergunning heeft in Griekenland al twee maanden geen leefloon meer kreeg en uit zijn caravan

werd gezet (CGVS II, p. 10). U gaat hier voorbij aan het gegeven dat er volgens de geraadpleegde en bijgevoegde bron wel degelijk een vorm van financiële tegemoetkoming bestaat in Griekenland.

Uit uw verklaringen kan geenszins afgeleid worden dat de Griekse overheid gedurende de asielpprocedure in gebreke is gebleven wat betreft uw toegang tot opvang en onderwijs.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

In tweede instantie maakt u melding van een onveiligheidsgevoel in Griekenland door de vechtpartijen in het opvangkamp en de aanwezigheid van dieven en drugs op straat (CGVS I, p. 11; CGVS II, p. 10). Echter kunnen dieven en druggebruikers eender waar voorkomen en maakt u geen melding van persoonlijke problemen hiermee (CGVS I, p. 11). Uit dit laatste element kan op geen enkele manier een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uw hoofd afgeleid worden, gezien het feit dat u hier niet persoonlijk bij betrokken werd.

In het licht van deze vaststellingen kan besloten worden dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

De documenten die u neerlegt, zijn niet in staat bovenstaande beoordeling te wijzigen. U bracht foto's mee van de plaats waar u in Griekenland verbleef (CGVS II, p. 10). Uit deze foto's is echter niet af te leiden waar ze genomen zijn. Ze tonen druggebruikers, woonunits en een afvalcontainer, maar is het moeilijk uit te maken in welke omstandigheden deze zich daar bevinden. Daarnaast bracht u ook medische attesten mee uit Griekenland en België. Uit de Griekse documenten blijkt dat u in Griekenland leed aan chlamydia. U verklaart dat u daarvoor behandeld werd en daarvan inmiddels hersteld bent (CGVS II, p. 8). U legt verder nog een zwangerschapsattest neer en voorschriften van psychiater A. C. U zegt dat u deze psychiater een keer hebt opgezocht en u nu geen medicatie meer neemt omwille van uw zwangerschap. De medicatie die u was voorgeschreven bracht u naar eigen zeggen tot rust (CGVS II, p. 8-9). Uit uw verklaringen en documenten blijkt in ieder geval niet dat u dringende psychiatrische behandeling nodig hebt. Voor het overige legt u een huwelijksakte voor, een huwelijksverklaring, een attest van samenstelling van het gezin, een uittreksel van de burgerlijke stand, studiebewijzen, de Syrische identiteitskaart van uw vader en het familieboekje. Deze documenten kunnen hoogstens uw identiteit en herkomst aantonen – elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan en ook geen betrekking hebben op uw vrees bij terugkeer naar Griekenland.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen.

Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet werd beperkt om een welbepaalde reden.

De informatie waarnaar deze beslissing verwijst, werd toegevoegd aan het administratief dossier. Betreffende het feit dat aan uw moeder en uw broer D. wel de vluchtelingenstatus werd toegekend in België dient tot slot opgemerkt dat het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en u niet automatisch het recht geeft op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met de artikelen 23 en 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn); van de artikelen 2 paragrafen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, de artikelen 48/3 en 48/4, 48/7 en 57/6, § 3, 3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet); van de zorgvuldigheidsplicht, principes van machtsoverschrijding; van artikel 3 van de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950 (EVRM) en van artikel 4 van het Charter.

Verzoekende partij stelt vooreerst dat het CGVS haar problematiek betwijfelt en minimaliseert ondanks het feit dat zij in Griekenland werd geconfronteerd met een gebrek aan logeerplaats, voeding, zorgen, mogelijkheid om tot een werk te geraken, onveiligheid, drugshandel, discriminatie en racisme. Zij heeft aangegeven dat de levensomstandigheden in Griekenland heel slecht waren, dat de veiligheid er niet verzekerd werd en dat zij slachtoffer werd van geweld, bedreigingen en racisme. Op geen enkel ogenblik kreeg zij een basishulp. Zij wijst er ook op dat zij een alleenstaande vrouw is die thans zwanger is. Ze verwijst vervolgens naar een verslag van de Belgische rapporteur De Sutter van maart 2019, waarna ze dit rapport (Council of Europe, Parliamentary Assembly, Doc. 14837, 4 March 2019) integraal citeert.

Verzoekende partij stelt verder dat *"het relaas van de verzoekende partij aan het licht van deze informatie volkomen geloofwaardig voorkomt. Het relaas wordt trouwens ook niet ernstig aangevochten of tegengesproken. Dat dit verslag bijkomend de argumentatie van het CGVS weerlegt in verband met :*

- Het feit dat er verschillen kunnen bestaan in de economische opvangomstandigheden die de verschillende leden van de Unie kunnen bieden aan asielzoekers of vluchtelingen;*
- de rechtspraak van het EHRM naar waar het CGVS verwijst om zijn stelling te stoelen.*

Dat de beslissing verder concreet, geen rekening houdt met de Arresten dd 19.03.19 die door het HJEU getroffen werden inzake Jawo, C-163/17, Sharqawi en Magomadov samengevoegde zaken C -297/17, C-318/17 319/17 en C -428/17", waarna zij het dictum van het arrest citeert.

Verzoekende partij stelt vervolgens dat *"het CGVS niet tot een daadwerkelijk onderzoek is overgegaan van de concrete situatie van de verzoekende partij in Griekenland en evenmin steunt zijn beslissing steunt op een concreet en recente informatie van de concrete situatie in dewelke erkende vluchtelingen*

in Griekenland geraken; dat de situatie van asielzoekers in Griekenland duidelijk niet aanvaardbaar is, en deze situatie heeft de verzoekende partij ervaren vanaf het ogenblik dat zij in Griekenland als asielzoeker is aangekomen." En verder dat "in casu de beslissing louter gestereotypeert voorkomt : De Commissaris Generaal beperkt zich inderdaad tot een louter gestereotypeerde verwijzing naar de relevante feiten van de procedure en een theoretische uiteenzetting ivm het feit dat naargelang het land binnen de EU en naargelang de mensen binnen een land, de toestand van de mensen grondig kan verschillen wat betreft hun materieel vermogen en dat dit niet eigen is aan de status van vluchteling, doch algemeen toepasbaar;" Verzoekende partij herinnert er ook aan dat sedert de Griekse crisis een groot deel van de inheemse bevolking zelf werkloos is. "In casu 42% van de % eind 2010"; "Sinds 2010 zijn naar schatting tegen de 400.000 jonge Grieken geëmigreerd naar voornamelijk andere Europese landen. Het zijn twintigers en dertigers, van wie driekwart een universitaire opleiding heeft. En de meesten zullen niet gauw naar Griekenland terugkeren, zo blijkt uit verschillende studies. Intussen loopt de werkloosheid iets terug, maar blijft die nog steeds de hoogste van de EU lidstaten: 18,5 procent. De jeugdwerkloosheid, tot 25 jaar, is nu tegen de 39 procent. Van nieuwe banen die worden gecreëerd, worden flexibele en parttime contracten meer dan de helft. En bij veel banen zijn de lonen laag. » <https://nos.nl/artikel/2285614-werkloosheidgriekenland-nog-altijd-hoog-iongeren-op-banenjacht-in-buitenland.html>." Verzoekende partij stelt vervolgens dat "bezuinigingsmaatregelen waren een klap voor de economie van Griekenland en de Griekse bevolking. In 2010 daalden de lonen in de publieke sector met gemiddeld 15 procent. Bij staatsbedrijven was dat zelfs 30 procent. De pensioenen werden met 10 procent gekort. Er kwam maar geen einde aan de stijgende werkloosheid in Griekenland. In november 2014 lag de werkloosheid op 28 procent van de beroepsbevolking en de jeugdwerkloosheid zelfs op 61,4 procent. De bezuinigingsmaatregelen van de Griekse regering leidden daardoor tot heftige protesten onder de bevolking. <https://www.europa-nu.nl/id/vicci7o2p7ug/de-griekse-crisis>

De nasleep

Anno 2019 zijn de problemen in Griekenland nog steeds niet verdwenen. Het bovenstaande rapport van de Europese Rekenkamer uit 2017 laat zien dat het EU-beleid slechts ten dele heeft bijgedragen aan herstel van Griekenland. De eurolanden maken tot 2022 in de regel nog halfjaarlijks een bedrag over aan Athene, dat voortvloeit uit de winst die zij halen uit de Griekse staatsobligaties. Deze transactie heeft echter nog nooit plaatsgevonden, omdat de eurolanden vinden dat Athene zich niet houdt aan enkele fundamentele afspraken. Het zal nog decennia duren voor Griekenland de Europese investeringen kan afbetalen, als het daar al toe in staat zal zijn. Nadat het land medio 2018 als laatste het noodfonds ESM verliet, is de weg omhoog gevonden, maar het zal nog lang duren voor Griekenland weer op het niveau van voor de crisis kan acteren. In april 2019 zal de eurogroep de Griekse situatie evalueren en bepalen of er dan voor het eerst winst uit Griekse staatsobligaties uitgekeerd kan worden aan het land. <https://www.europa-nu.nl/id/vicci7o2p7ug/de-griekse-crisis>

Acht jaar crisis, steun en protest in Griekenland

Griekenland staat sinds deze maandag financieel weer op eigen benen. Daarmee is een einde gekomen aan bijna 8 jaar Griekse crisis, waarin het land overleefde op noodsteun van de EU en het IMF. De Grieken hebben in totaal tijdens 3 hulpprogramma's 273 miljard euro geleend sinds duidelijk werd dat de Griekse overheidsfinanciën er veel slechter voorstonden dan gedacht. In ruil daarvoor moest Griekenland rigoreus bezuinigen, liberaliseren en de corruptie terugdringen. Sinds vorig jaar groeit de Griekse economie weer, met naar verwachting 1,9 procent dit jaar en 2,3 procent in 2019. Maar de staatsschuld is enorm en de armoede groot. 20 augustus 2018

<https://www.nrc.nl/nieuws/2018/08/20/acht-jaar-crisis-steun-en-protest-in-griekenlandal613433> .

Een aantal indicatoren lijken daar inderdaad op te wijzen: de Griekse overheid is er de voorbije drie jaar in geslaagd om een flink begrotingsoverschot op te tekenen, de Griekse economie groeide lichtjes vorig jaar, en de werkloosheid zakte in juni 2018 onder de 20 procent voor het eerst in 8 jaar (bij jongeren onder 24 jaar ligt de werkloosheidsgraad nog wel op 42 procent).

<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2018/08/19/de-dag-dat-het-griekse-noodhulpprogrammaafloopt/>"

Verzoekende partij stelt dat haar kansen, als vreemdelinge die de taal niet kent en moeder zal worden van een baby, om aan werk geraken tot nihil te herleiden zijn. Ook zal haar gemeenschap haar niet helpen omdat zij een alleenstaande moeder is en de biologische vader noch Syriër, noch Koerdisch en daarbovenop gehuwd is en niet van plan is uit de echt te scheiden. Het CGVS heeft deze problematiek geenszins onderzocht. "Dat talrijke bronnen de stelling van het CGVS tegenspreken ; Dat sinds de Arresten MSS TEGEN BELGIË van het EHRM ANNO 2011 , de Dublin overdrachten niet meer als legaal kunnen worden aanzien zij schenden inderdaad art 3 van het EVRM ; De Europese rechters hadden systematische tekortkomingen in het Grieks asielstelsel weerhouden, zowel met betrekking tot de opvang als met de asielprocedure zelf ; Intussen heeft de Griekse regering de asielwetten gewijzigd en heeft het aantal asielaanvragen ook drastisch gestegen, volgens de EASO 55 000 aanvragen versus 13000 twee jaar geleden ; Dat Griekenland echter steeds geen land is voor asielzoekers, mensen die naar bescherming uitkijken; Evenmin kunnen erkende vluchtelingen in Griekenland hun leven

heropbouwen ; In een juridisch verslag dat de levensomstandigheden van de Griekse asielzoekers nauwkeurig omschrijft, stelt een Grieks NOG die actief is in de mensenrechtenverdediging, R.S..A. dat : «Les droits et la protection effective n'existent que sur le papier»; Daar waar de beschermingsstatus integratiemogelijkheden binnen de Griekse samenleving zou moeten bieden, is dit niet het geval ; De asielzoekers zijn de eerste slachtoffers van het verval van het Grieks systeem; Onaangepaste levensvoorwaarden, precariteit en bedreigingen die de veiligheid raken komen hier nog bij ; Gender bedreigingen, aanval van minderjarigen, uitbating op alle niveau's, racistische aanvallen.... De NGO detaileert in haar verslag het gebrek aan voedsel, water En elektriciteit, de onmogelijkheid om toegang tot zorgen te geraken alsmede het leven in skatts ; Ook wordt gesteld dat erkende vluchtelingen ook maandenlang in de Hotspots dienen te blijven.” En verder stelt zij dat “De tussenkomst van NGO's is niet van aard om structurele tekortkomingen te wissen en kan zich niet substitueren aan de staat ; Dat alle getuigenissen die opgenomen werden eensluidend zijn : de situatie is onverdragelijk en de mensen denken er zelfs aan naar hun land terug te keren <https://asile.ch/2018/04/02/srece-entre-piese-tourmente/>); Dat het verslag dat alhier letterlijk en uitdrukkelijk als voorgelegd dient te worden geacht, het volgende stelt : <https://www.proasvl.de/wpcontent/uploads/2015/12/2017-06-26-Lesal-note-RSAbeneficiaries-of-international-protection-in-Greece.pdf> annexe 3,)”

“Dat de verzoekende partij haar rechten in Griekeland aangast werden, zodat artikel 3 van het EVRM geschonden werd daar waar artikel 3 van het EVRM ongeschonden dient te blijven en de staten een positieve verplichting oplegt :« L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./Royaume uni) ; »

Dat deze vaststelling volstaat om de beslissing nietig te maken”.

Tenslotte stelt verzoekende partij dat “het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat« de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, Conkat. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat« de daadwerkelijkheid [va het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk» (EHRM, 2 februari 2012, 1.M. t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 90).”

Zij stelt verder dat het “recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, aangehaald in B.4.3 en B.4.4, behoort tot de «basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn. In dat opzicht heeft het Hof van Justitie geoordeeld: « Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42). De beslissing tot de eerdere “ niet-inoverwegingneming van de meervoudigeasielaanvraag “ thans de beslissing die de aanvraag onontvankelijk verklaart, houdt effectief de verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan. Het recht op een daadwerkelijk beroep erkend bij artikel 47 van het Handvest moet, met toepassing van artikel 52, lid 3, ervan, worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft. Het veronderstelt bijgevolg eveneens dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven van de verzoekers door een autoriteit met een bevoegdheid met volle rechtsmacht mogelijk maakt. Het recht op een daadwerkelijk beroep zoals gewaarborgd in het asielcontentieux bij artikel 39 van de voormelde richtlijn is overigens niet van toepassing op de maatregel tot verwijdering van het grondgebied, maar wel op de beslissing tot verwerping van de asielaanvraag. Hieruit vloeit voort dat het een onderzoek veronderstelt, niet alleen van de grief afgeleid uit het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in geval van uitzetting van de verzoeker naar een land waar dat risico bestaat, maar eveneens van de grieven afgeleid uit de schending van de bepalingen met betrekking tot de toekenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, of reeds een eerste asielaanvraag hebben ingeleid, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is. Dat het terugleiden van de beroepstermijn van 30 dagen naar 10 of 5 dagen niet beantwoordt aan het recht tot een effectief beroep: Dat deze vaststelling

ook reeds volstaat om de beslissing nietig te maken Dat de RVV reeds de schorsing van de uitvoering van een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag geschorst heeft op grond van dezelfde of gelijkaardige redenering”.

Verzoekende partij besluit haar betoog door te stellen “dat de beslissing genomen door het CGVS , zijnde een beslissing die de aanvraag NIET ontvankelijk verklaart, dient te worden vernietigd. De motivering is nog ernstig , noch coherent, Het is onredelijk en kan niet begrepen worden; Dat dit eveneens volstaat om de beslissing nietig te maken Dat de verzoekende partij’s verklaringen ook ondersteund worden door een vrij te raadplegen, ruime documentatie die naar een erbarmelijke toestand van de vluchtelingen in Griekenland wijst”.

2.2 De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3° van de vreemdelingenwet stelt nog het volgende: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin de verzoekende partij internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij immers niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) zij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, en (ii) haar basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en haar levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een beschermingsstatus geniet in Griekenland.

De verzoekende partij betwist dit niet in haar verzoekschrift, noch blijkt dat de verzoekende partij thans niet langer de internationale beschermingsstatus in Griekenland zou genieten. In dit verband stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u de vluchtelingenstatus hebt verkregen in Griekenland op 6/09/2018. Er werd u een verblijfsvergunning uitgereikt, geldig van 7/09/2018 tot 6/09/2021.*

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u een gebrek aan opvangcapaciteit en onderwijs te hebben ervaren.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

(...)

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).”

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat de verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van de verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoekende partij slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de bescherming die haar in

Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat de verzoekende partij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Waar de verzoekende partij stelt dat het CGVS niet tot een daadwerkelijk onderzoek is overgegaan van haar concrete situatie in Griekenland, haar beslissing niet steunt op concrete en recente informatie *“van de concrete situatie in dewelke zowel asielzoekers als erkende vluchtelingen in Griekenland geraken”* en de beslissing louter gestereotypeerd voorkomt, merkt de Raad vooreerst op dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de EU lidstaten vereist dat de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaan dat alle andere lidstaten het Unierecht en de door het Unierecht erkende grondrechten in acht nemen, maar dat dit vermoeden weerlegbaar is (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 84). De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud op 9 mei 2019 en op 10 oktober 2019 werd gehoord over de levensomstandigheden in Griekenland en de redenen waarom zij er niet wil blijven of er terugkeren. Daaruit blijkt, in weerwil van het betoog van de verzoekende partij, dat de commissaris-generaal haar verzoek om internationale bescherming aan een individueel onderzoek heeft onderworpen en haar de kans heeft gegeven om dit vermoeden te weerleggen, wat zij ook in de procedure voor de Raad poogt te doen.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij een aantal rapporten citeert in haar verzoekschrift die onder meer betrekking hebben op de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland en waarmee zij poogt aan te tonen dat zij er in *“vernederende en mensonwaardige levensomstandigheden”* zal belanden. Tenslotte stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing ingaat op de individuele motieven van de verzoekende partij om in België internationale bescherming te zoeken en haar persoonlijke ervaringen inzake toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, medische problemen en taalcursussen evalueert, zodat naar het oordeel van de Raad geen sprake is van een *“louter gestereotypeerde”* beslissing. De loutere verwijzing naar de passage in de bestreden beslissing die uiteenzet dat verschillen tussen EU lidstaten in de omvang van de toegekende rechten aan personen met internationale bescherming als dusdanig geen vervolging of ernstige schade in de zin van de vreemdelingenwet uitmaken, toont dit niet aan.

Waar verzoekende partij zich beroept op veiligheidsproblemen en problemen met drugsdealers in Griekenland motiveert de bestreden beslissing als volgt: *“In tweede instantie maakt u melding van een onveiligheidsgevoel in Griekenland door de vechtpartijen in het opvangkamp en de aanwezigheid van dieven en drugs op straat (CGVS I, p. 11; CGVS II, p. 10). Echter kunnen dieven en druggebruikers eender waar voorkomen en maakt u geen melding van persoonlijke problemen hiermee (CGVS I, p. 11). Uit dit laatste element kan op geen enkele manier een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid worden, gezien het feit dat u hier niet persoonlijk bij betrokken werd.”*

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij dit onderdeel van de bestreden beslissing niet betwist in het verzoekschrift. Na grondige analyse van het administratief dossier stelt de Raad vast dat bovenstaande motieven pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en neemt deze motivering over.

Voor zover verzoekende partij zich beroept op een gebrek aan huisvesting en toegang tot de arbeidsmarkt voor personen die de internationale beschermingsstatus hebben in Griekenland verwijst zij in wezen naar een aantal internetartikelen die de algemene financieel-economische situatie in Griekenland schetsen en de gevolgen van de bezuinigingsmaatregelen opgelegd door de Europese Unie voor de Griekse bevolking en economie. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partij zelf verklaart dat zij huisvesting had in Griekenland, met name een caravan in het kamp Sakaramakas, waar na verloop van tijd steeds meer van haar familieleden in kwamen wonen. De CGVS stipt daarbij aan dat verzoekende partij twee à drie maanden na haar aankomst in Griekenland maandelijks een financiële toelage van 150euro ontving. En verder stelt de CGVS in de bestreden beslissing *“U stelt dat u bij terugkeer niet meer in het opvangkamp kan wonen en dat er geen organisaties zijn die u kunnen helpen met huisvesting. U baseert zich voor deze uitspraak op wat u van uw vader en broer hoorde die bij organisaties waren gaan aankloppen om uw moeder die met medische problemen kampt, te kunnen huisvesten (CGVS I, p. 12). Uw vrees dat u bij uw terugkeer op straat zou belanden, kan het CGVS enkel als hypothetisch beschouwen aangezien u doorreisde naar België vooraleer uw beslissing af te wachten zonder pogingen te ondernemen om zich blijvend te vestigen in Griekenland.”*

Verzoekende partij toont niet aan dat het haar onmogelijk zal zijn om in geval van terugkeer naar Griekenland huisvesting te vinden. Ook de door de verzoekende partij aangehaalde landeninformatie zoals geciteerd in het verzoekschrift kunnen deze beoordeling door de Raad niet ombuigen, nu verzoekende partij zich beperkt tot het integraal kopiëren van een rapport van de Parliamentary Assembly van de Raad van Europa en hieruit de conclusie trekt dat haar relaas in het licht van deze informatie volkomen geloofwaardig overkomt, zonder aan te geven hoe en welke passages van dit rapport betrekking hebben op de individuele omstandigheden van verzoekende partij. Hetzelfde geldt voor de internetartikelen en het rapport van de Griekse NGO R.S.A. waarvan twee paragrafen worden geciteerd en waarin wordt gesteld dat de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming alarmerend zijn en dat de meeste begunstigden van internationale bescherming werkloos zijn of hun baan verloren hebben zonder enig vooruitzicht om een andere baan te vinden. Vooreerst stelt de Raad vast dat ook hieruit niet blijkt dat elke persoon die internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland werkloos is of geen huisvesting kan vinden. Verder merkt de Raad op dat landeninformatie weliswaar een belangrijk element is in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming maar op zich niet volstaat om in hoofde van verzoekende partij aan te tonen dat indien zij zich opnieuw zou beroepen op haar internationale beschermingsstatus in Griekenland, zich buiten haar wil om in een situatie van verregaande materiële deprivatie zou bevinden in de zin van het arrest *Ibrahim e.a.*.

Waar de verzoende partij tijdens het gehoor het gebrek aan werk en onderwijs aankaartte in Griekenland motiveert de CGVS het volgende: *“Over de werkgelegenheid zegt u dat er geen werk is en u niet als schoonmaakster wil werken. U wil studeren en een goed werk vinden (CGVS II, p. 10). Over het onderwijs verklaart u dat u wilde verder studeren in Griekenland maar dat u niet naar een gewone school of universiteit kon gaan omdat u meerderjarig bent. U kreeg dit van medewerkers in het kamp te horen (CGVS I, p. 12-13). Dit hoeft echter niet te betekenen dat er geen volwassenenonderwijs in Griekenland bestaat. Daarnaast moet er ook op worden gewezen dat niet alleen leeftijd maar ook andere factoren zoals taalkennis en/of diploma's een rol kunnen spelen bij de toelating tot bepaalde opleidingen. Op dit vlak verschilt uw situatie niet van andere buitenlanders die in Griekenland willen gaan studeren. Anderzijds blijkt uit uw verklaringen wel dat u de mogelijkheid hebt gekregen om tijdens de asielprocedure taalonderwijs te volgen. U stelt dat u gedurende drie maanden Engelse les volgde in het kamp en dat u er evengoed taallessen Grieks had kunnen volgen, maar dat u een voorkeur had voor het Engels omdat de taal internationaal gebruikt wordt en u in Griekenland niet naar de stad ging (CGVS I, p. 11). U kunt dus niet stellen benadeeld te zijn als persoon die de internationale bescherming geniet wat betreft uw toegang tot het onderwijs.*

Hetzelfde geldt voor uw ongeborn kind, voor wie u vreest dat hij/zij geen goed onderwijs in Griekenland zal krijgen. U zegt dat er wel onderwijs voor kinderen voorzien wordt, maar dat het niet van goede kwaliteit is en door vrijwilligers werd gegeven (CGVS II, p. 10-11). Tot slot moet nog opgemerkt worden dat het feit dat u geen Griekse lessen besloot te volgen er mogelijks op wijst dat u niet de intentie had om in Griekenland te blijven er een toekomst uit te bouwen. Het laat in ieder geval wel uitschijnen dat u geen moeite deed om werkelijk een toekomst proberen uit te bouwen in Griekenland.”

Verzoekende partij weerlegt voormelde vaststellingen niet door de loutere verwijzing naar een aantal rapporten. Wat betreft de verwijzingen in het verzoekschrift naar informatie met betrekking tot de grote werkloosheid onder de Griekse bevolking en de noodsteun van het IMF en de EU kan de Raad aannemen dat gezien de economische en financiële crisis in Griekenland het moeilijk is om werk te vinden maar wijst in dit verband op het feit dat bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, inderdaad in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere Unieburger op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. Verzoekende partij toont dit niet aan.

Waar verzoekende partij er nog de nadruk op legt dat zij als alleenstaande moeder bijzonder kwetsbaar is, kan zij niet worden gevolgd. Verzoekende partij verklaarde immers dat haar vader en een broer zich nog steeds in Griekenland bevinden (gehoorverslag 9/05/2019 p.5 tot 7) waardoor zij niet aantoonbaar er 'helemaal alleen voor te staan' bij een terugkeer van Griekenland. Bovendien stelt de CGVS uitdrukkelijk *"U gaat hier voorbij aan het gegeven dat er volgens de geraadpleegde en bijgevoegde bron wel degelijk een vorm van financiële tegemoetkoming bestaat in Griekenland"*. De verzoekende partij maakt zodoende niet aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

Ter terechtzitting wijst haar raadsvrouw op de relatie met een Palestijn, vader van het kindje waarvan de verzoekende partij zwanger is, de genaamde A.B., die eveneens een asielaanvraag had ingediend. Hij heeft een beslissing ontvangen van de commissaris-generaal waarbij hij wordt uitgesloten van het vluchtelingenstatuut en waarbij hem de subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd. Hij heeft tegen de beslissing een beroep ingediend bij de Raad gekend onder het rolnr. 238 515. De raadsvrouw vraagt om rekening te houden met dit beroep en beide zaken gelijktijdig te behandelen. Vooreerst merkt de Raad op dat waar zij wijst op een 'relatie' en het vaderschap van de persoon in kwestie, zij zich beperkt tot een louter betoog en geen begin van bewijs aanbrengt. Zo wonen zij niet samen en is, ondanks dat de verzoekende partij in principe zou zijn bevallen rond 15 mei 2020, waarvan de raadsvrouw overigens niet op de hoogte is, geen bewijs van biologische vaderschap voorgelegd via een DNA-onderzoek, laat staan dat hij het kind zou hebben erkend. De Raad ziet geen reden om de zaken samen te voegen of gelijktijdig te behandelen. De asielprocedure laat ook geen vorm van gezinshereniging toe. Verzoekende partij dient daarvoor de geëigende procedures toe te passen.

Voor zover verzoekende partij zich beroept op de kortere beroepstermijn van 5 of 10 dagen in geval van een beroep tegen de beslissing niet-ontvankelijk verzoek van de commissaris-generaal op grond van het feit dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming heeft gekregen in een andere EU lidstaat, *in casu* Griekenland; dat deze berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Asielprocedurerichtlijn en dat genoemde beroepstermijn niet beantwoordt aan het recht op een effectief beroep, stelt de Raad het volgende vast. Vooreerst wijst de Raad er op dat hij het enige rechtscollege is dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. Dit geldt onverkort voor beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal waarbij een verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU Lidstaat. De Raad wijst er op dat de Asielprocedurerichtlijn vereist dat de lidstaten redelijke termijnen en andere vereiste voorschriften vaststellen *"opdat de verzoeker zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens lid 1 kan uitoefenen. De termijnen maken het uitoefenen van dit recht niet onmogelijk of uiterst moeilijk"*. Daargelaten het feit dat de Asielprocedure richtlijn van 1 december 2005 waarnaar verzoekster verwijst is ingetrokken door de herschikte Asielprocedurerichtlijn van 26 juni 2013, stelt de Raad vast dat de Asielprocedurerichtlijn geen bindende voorschriften bevat met betrekking tot de lengte van de beroepstermijn behalve dat deze redelijk moet zijn en het derhalve ook tot de discretionaire bevoegdheid behoort van de Lidstaten te bepalen in welke gevallen een verkorte beroepstermijn wordt gehanteerd. Ook uit artikel 47 van het EU Handvest van de Grondrechten, waarvan de inhoud en reikwijdte krachtens artikel 52 van het EU Handvest dezelfde zijn als de corresponderende rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, kan niet worden afgeleid dat kortere beroepstermijnen in bepaalde gevallen als dusdanig onverenigbaar zijn met het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. De tijdige indiening van een 37 pagina's tellend verzoekschrift tegen de bestreden beslissing toont op zich aan dat de beroepstermijn verzoekende partij er niet van verhinderd heeft haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uit te oefenen. Verzoekende partij toont geen schending aan van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Met betrekking tot de door verzoekende partij ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of

het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat de verzoekende partij *in concreto* aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij op het CGVS werd gehoord op 9 mei 2019 en een tweede keer op 10 oktober 2019. Tijdens deze gehoren kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Koerdisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over haar land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN